

การประชุมของสมาคมนักประวัติศาสตร์ นานาชาติแห่งเอเชีย ครั้งที่ 10

เมื่อวันที่ ๒๗-๓๑ ตุลา

คม ๒๕๒๕ สมาคมนักประวัติศาสตร์นานาชาติแห่งเอเชีย (AHA) ได้มีการประชุมเชิงสัมมนาที่โรงแรมโนโวเทล ออร์คิด ประเทศไทยโดยพิเศษ โดยมีมหาวิทยาลัยแห่งชาติเป็นเจ้าภาพ ในการประชุมครั้งนี้ มีนักวิชาการทางประวัติศาสตร์เข้าร่วมประมาณ ๒๕๐ คน จากประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย รวมถึงญี่ปุ่น และยุโรป นักประวัติศาสตร์ไทยจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เข้าร่วมประชุมด้วยจำนวน ๘ คน ในจำนวนนี้มี ๓ คนได้เสนอบทความด้วย และนักจากนี้ยังมีนักโบราณคดีชาวอเมริกัน ๒ คน จากศูนย์การศึกษาเกี่ยวกับภาคใต้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และนักประวัติศาสตร์ไทยจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาเลเซีย ๑ คน ได้เสนอบทความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทย

การประชุมครั้งนี้ทำให้นักประวัติศาสตร์จากประเทศต่าง ๆ เก็บทั่วโลก ได้มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนอภิปรายเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเอเชีย ตั้งแต่สมัยที่มี

เกิด เวลา แล้ว สร้าง เดิมที่ ออกความ

การบันทึกเป็นหลักฐานยุคแรกเริ่ม จนถึงปัจจุบัน เนื้อเรื่องหรือหัวข้อที่มีการอภิปรายนั้นมีดังเด้อทิพลด้วยธรรมอันเดียที่มีด้วยกัน วัฒนธรรมของชาวเอเชียอย่างในสมัยประวัติศาสตร์ตอนต้นและเรื่องการค้าสมัยโบราณระหว่างอาณาจักรที่มีความสำคัญในศตวรรษที่ ๒๐ ซึ่งเป็นช่วงที่อิทธิพลทางการเมืองของอินเดียเป็นทบทองถิ่นมาก ต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นักจากนี้มีเรื่องเกี่ยวกับบทบาทของชาวจีนในเอเชีย บทความที่เสนอในการประชุมนี้มีมากกว่า ๑๕๐ เรื่องด้วยกัน

ในการประชุมจะแบ่งออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ในการนี้มีกลุ่มที่เสนอบทความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยอยู่ ๒ กลุ่ม กลุ่มแรก อภิปรายในหัวข้อ ประเทศไทย: ลักษณะทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยมีบทความที่เสนอ ๒ เรื่อง เรื่องแรก เสนอโดย ดร.เดวิด เวลช ก็อเรื่อง “ระบบการแลกเปลี่ยนในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ตอนปลายและสมัยประวัติศาสตร์ตอนต้น” โดยศึกษาจากหลักฐานทางโบราณคดีที่ได้จากการขุดคันที่อันกอกพิมาย จ.นครราชสีมา บทความเรื่องนี้กล่าวถึงการแลกเปลี่ยนสินค้า รูปแบบของตลาด รูปแบบของปราสาทและระบบการแลกเปลี่ยนที่มีบันทึก

ใน จารึกเบมรองตัน บทความเรื่องที่สองคือ “ความสำคัญของคำว่า ‘ภาษา’ ที่มีต่อประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย” ซึ่งเสนอโดยอาจารย์พรเพ็ญ อั่นตราภูด จากมหาวิทยาลัยศิลปากร บทความเรื่องนี้กล่าวถึงเศรษฐกิจทางของคำว่า ‘ภาษา’ และกล่าวถึง การใช้คำนี้ในประวัติศาสตร์การบันทึกเรื่องราวทางเศรษฐกิจของไทย อาจารย์พรเพ็ญ สรุปว่า คำว่า ภาษา มาจากภาษาเบอร์เซบ ก็อ คำว่า BAKSHI (ผักชี) ซึ่งมีการใช้มาตั้งแต่สมัยโซโลมัน แต่พอมีสัมภาระทางการค้า คำว่า ภาษา มีความหมายถึงภาษาสินค้า ซึ่งเป็นที่มาของ การต่อสู้ระหว่างรัฐต่าง ๆ

กลุ่มที่สองอภิปรายในหัวข้อ “ศูนย์กลางการค้าทางทะเลของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และการพาณิชย์” มีบทความเสนอ ๓ เรื่อง เรื่องแรก ก็อ “อินเดียและประเทศไทย: เส้นทางการค้าและท่าเรือทางทะเล” ซึ่งเสนอโดยนักประวัติศาสตร์ชาวอินเดีย ชื่อ นายอมาร์จิรา โลจัน โดยเขาได้พูดถึงที่ตั้งของท่าเรือของอินเดียที่ทำการค้ากับสุวรรณภูมิ เส้นทางการค้าที่เชื่อมกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และท่าเรือของอินเดียที่อยู่ในประเทศไทย นายนอมาร์จิรา กล่าวว่า มีฟือค้าชาวอินเดียเป็นจำนวนมากมากตั้งถิ่นฐาน

อยู่ในบริเวณเมืองออกเก้า และตัน-ชุน และร่องรอยอาณาจักรของอินเดียบังพันที่นี่คราวธรรมราชไชยา และเวียงสาระ จ.สุราษฎร์ธานี

อาจารย์ชูศิริ งานรายงาน จากคณะอักษรศาสตร์ ม.ศิลปากร ได้เสนอบทความเรื่อง “การศึกษาชาบช่องทะเลสมันโบราณในบริเวณภาคใต้ของไทย” อาจารย์ชูศิริ ได้กล่าวถึงโบราณวัตถุที่พบตามชายฝั่งทะเลทั้งตะวันออกด้วยตัวเอง ที่พบได้ทุก處ในบริเวณอ่าวสหัสฯ นอกจากนี้ยังได้ใช้ผลการศึกษาสภาพแวดล้อมของจังหวัดปัตตานีมาประกอบการวิจัยภาคสนามด้วย เพื่อตรวจสอบถึงความเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งชายฝั่งทะเล อันจะทำให้ทราบถึงที่ตั้งของชุมชนโบราณได้แน่นอนขึ้น อาจารย์ชูศิริ สรุปว่า เมืองที่ตั้งอยู่ชายฝั่งทะเล เช่น ยะหริ่ง สายบุรี และปัตตานี มีอายุประมาณ ๒๕,๐๐๐ – ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว

บทความเรื่องที่สาม คือ “การวิจัยทางโบราณคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เมืองปัตตานี” เสนอโดย ดร.เดวิด เวลช จากศูนย์การศึกษาเกี่ยวกับภาคใต้ ม.สหสาสน์ครินธ์ วิทยาเขตปัตตานี” โดยวิจัยร่วมกับน้างจูดิก มิกนีล และนาขส่วน เดิศฤทธิ์ ในบทความนี้ พุดถึง การสำรวจและขุดคันทางโบราณคดีและการศึกษาชาติพันธุ์ วิทยาทางโบราณคดีซึ่งดำเนินการโดยศูนย์การศึกษาเกี่ยวกับภาคใต้ ม.สหสาสน์ครินธ์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างปี ๒๕๗๕ การทำแผนที่

แหล่งโบราณคดีที่มีภูมิประเทศดินลักษณะที่น้ำท่วม อ.ยะรัง จ.ปัตตานี ซึ่งทำให้ทราบว่าภูมิเมืองแห่งนี้มี ๒ ชั้น และมีเจดีย์หลายองค์ และสันนิษฐานว่าคงจะเป็นภูมิศาสตร์ตอนต้นด้วยจากการขุดคันแหล่งโบราณคดีที่บ้านประเวดีพันโนราวน์ตุที่กำหนดอายุได้ว่าอยู่ในสมัยศรีวิชัย ตอนปลายถึงสมัยขอมขอมและรัตนโกสินทร์ ผลการสำรวจก็พิสูจน์แหล่งโบราณคดีหลายแห่งที่เคยมีอยู่ในประวัติศาสตร์เมืองปัตตานี

นักประวัติศาสตร์จากประเทศไทยด้วย ๆ เช่น อเมริกา มาเลเซีย ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และสิงคโปร์ มีความสนใจในการวิจัยการวิจัยของศูนย์การศึกษาเกี่ยวกับภาคใต้ ม.สหสาสน์ครินธ์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นอย่างมาก

บทความเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เมืองปัตตานี มีอยู่ในกลุ่มที่อภิปรายในหัวข้อ ความสมบูรณ์แบบในศตวรรษที่ ๑๕ ดร.กอบแก้ว สุวรรณพัทเทียน ได้เสนอบทความเรื่อง “ความสัมพันธ์ทางประเพณีของชาวอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ในศตวรรษที่ ๑๕ : การศึกษาความสัมพันธ์ทางระบบบรรณาการของชาวไทยและชาวปัตตานี” ดร.กอบแก้ว “ได้วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกัมพูชา ไทยกับราชอาณาจักรปัตตานีในศตวรรษที่ ๑๕ และชี้ให้เห็นความแตกต่างของความสัมพันธ์ทางบรรณาการซึ่งนำไปสู่ความแตกแยกและเกิดการกบฏขึ้นเมื่อรัชกาลที่ ๔ นำระบบการปกครองแบบ

การรวมอำนาจของผู้ที่ศูนย์กลางเข้ามาใช้ในหัวเมืองชายแดนภาคใต้ ในปี ก.ศ. ๑๘๐๑

นอกจากนี้ยังมีบทความอื่น ๆ ที่พูดถึงประวัติศาสตร์ไทย เช่น บทความเรื่อง “บทความเรื่อง “พลิตภัพฯ เชรานนิกที่มาด้วยอุณหภูมิสูงในประเทศไทยระหว่างศตวรรษที่ ๑๐-๑๑” โดยถ่ายทอดเรื่องราว ดินเผาจากเตาสุวรรณภูมิ และสุโขทัย อาจารย์เพ็ญศรี กาญจน์โนมัน จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ “ได้เสนอบทความเรื่อง “ศึกษาและการพัฒนาชาติ : เมริชันเทิร์น ระหว่างญี่ปุ่นกับประเทศไทย” และนายไชจิ อิไต เสนอบทความเรื่อง “ตำแหน่งที่ตั้งของเมืองไฟ-ซีในสมัยราชวงศ์ลัง” ในการประชุมครั้งนี้ มีการจัดทัศนศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และสถาบันการศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เดินทางไปชมแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจในสิงคโปร์และทำพิธีปิดการประชุมที่โรงแรมแพร์ฟิลล์

การประชุมในปีนี้ส่วนมากจะเน้นเรื่องประวัติศาสตร์ของมหาลัยเช่น อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ คาดว่าในการประชุมครั้งต่อไป คงจะมีเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยภาคใต้ และนักประวัติศาสตร์ไทยคงจะเสนอผลงานของตนมากกว่านี้อีก ส่วนการประชุมครั้งต่อไปปัจจุบันนี้ยังไม่มีกำหนดในปี พ.ศ. ๒๕๗๖ จะจัดที่ประเทศไทยครึ่งปี